

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

ENTRE BOBOS...

OS ultramontans, los clericals, los reaccionaris, tota la caterva d' enemics de la llibertat política que havian preparat la grandiosa recepció al general Polavieja, com una especie de pronunciamient de percalina y música xaranguera, se troban avuy en lo cas de dir, com lo personatje

del sainete:

—Esta vez nos ha salido un poquito desigual.»

La veritat es que la Providencia no 's mostra massa propicia á secundar á uns homes tan poch considerats, que ab tanta falta de respecte procuran ferla servir de mingo en lo joch de las sevas ambicions.

Aixís, quan una veu de pollastre costipat, tant hon punt D. Camilo posá 'l peu en terra, alsá 'l crit de «¡Viva el general cristiano!», la multitud curiosa va mirar ab extranyesa al autor de aquesta aclamació, com dient:—¿Y ara? ¿Qué tenen que veure 'ls darreres de unas calsas vermellas ab las quatre témporas?

Lo poble de Barcelona, no será may materia explotable á disposició de certa casta de polítics apaga-llums, que desconfiat de la virtualitat de las sevas oracions y altres exercicis devots, voldrían un sabre que imposés la llei al país, rompent la crisma á tot vitxo vivent que no 's mostrés propici á obehirlos sense contradició.

Per aixó aquella espessa bandada de corps reunida á la plassa de la Pau, en la impossibilitat de pendre 'l vol y fugir, no tingué mes remey que ficá 'l cap sota de l' ala.

La veritat es que 'l general Polavieja arribá malalt de la vista, ab un ull tapat enterament y 'l altre cubert per unas ulleras fumadas. Per forsa al fixarse en las maniobras de la reacció, las havia de veure de un color molt negre.

Quan al entrar á la catedral lo bisbe D. Jaume li dispará un discurs, parlantli de religió per la dreta y per la esquerra, per dalt y per baix, per davant y per darrera, 'l general descartá aquell esqué ab molta habilitat, declarant curt y ras que á Filipinas s' havia limitat al compliment dels seus debers ab lo seu rey y ab la seva patria. De religió ni va parlarne y D. Jaume s' hagué de beure aquest ou, qu' es de dos rovells.

Comensá 'l Te-Deum y s' hagué de portar la religio-sa ceremonia á pas de carga, en atenció á que 'ls llums del altar podían danyar la vista de D. Camilo. ¡Quina ocasió varen perdre's los clericals per ferse seu, enterament seu al general Polavieja!...

No 'ls calia mes, en tan solemne ocasió, que posar sobre una carta l' éxit ó 'l fracás de la seva empresa. Jo esperava que impetrarian l' auxili de la omnipotencia divina, en demanda de la realisació de un gran miracle: la cura instantánea dels ulls de D. Camilo. Llavoras sí que haurian triunfat. Pero ni van intentarho. No li van dir:—General: treguis lo cotó finix dels ulls, arranquis las ulleras fumadas, despedeixi al oculista

Barraquer, que fins dintre de la catedral l' está assistint: contempli la sepultura de Santa Eularia ó la imatge piadosa del Sant Cristo de Lepanto y quedará curat instantáneament.

¿Per qué no feyan aquesta proba decisiva dels prodigis de la seva fé religiosa?

Llavoras sí que 'l general Polavieja 'ls hauria dit:—Contin desde ara ab mí en tot y per tot. Veig que la Providencia está al costat de vostés.... Jo, francament, no volia embolicarme; pero se m' han curat els ulls y ara hi veig clar.

Lo general Polavieja sortí de Barcelona, sense que aquells elements ultramontans que ab tan rebombori l' havian anat á rebre, l' anessin á despedir. Ni frares, ni capellans, ni individuos de la Fulla acudiren per res á l' estació del ferro-carril.

Los seus entusiasmes, las sevas esperansas s' havian gelat en flor. No tenían porque moure's de casa. El general cristiano no hi sent de l' orella ab la qual se figuravan que havia d' escoltar sas jesuíticas insinuacions.

Un d' ells va dirho en una forma gráfica y expressiva:—Nosaltres prou li hem fet un arch; pero ell, en cambi, 'ns ha ben fet l' arquet.

Seguí 'l general fins á Zaragossa: tampoch allí en las demostracions que se li prodigaren, las maniobras ultramontanas lograren sobreposarse á l' actitud digna y respetuosa de aquell poble entusiasta per la causa de la llibertat.

De manera qu' en aquesta segona estació 'ls misteris de goig y de gloria que 'ls neos se prometían, se tornaren també misteris de dolor.

Y á Zaragossa se pot dir que va consumarse 'l fracás de las maniobras ultramontanas.

«La Virgen del Pilar dice que no quiere ser... mestiza.»

L' arribada del general á Madrid prengué un altre carácter —olt distint; una intenció política que ja no 's dirigía á donar esperansas á la reacció clerical, sino mes aviat á ferlas perdre al govern conservador.

¡Y cómo havia de patir el Mónstruo!... ¡Quina frisan-sa, quin malestar!... Y á última hora ¡quin destarotament!...

Ja que altra cosa no podía fer procurá que 'l tren exprés que conduhía al general adelantés algunas horas la séva arribada, ab lo qual se figurava que no sería tan nutrida la manifestació qu' estava preparada. Los ministeris deixaren de adornar los balcones: l' element oficial feya morros, de tal manera que l' ex-héroe de Sanguento, en un moment d' expansió hagué de dir:—No se lo que passa, que avuy tots los conservadors se m' semblan.

Lo general al baixar del tren, no aná á cap iglesia á que li cantessin un Te-Deum, ni menos se recordá de visitar á la Verge de la Almudena, patrona de Madrid de ahont es fill en Polavieja. ¡Quin desengany pels clericals!...

De l' estació al Palau Real... y en Cánovas y 'ls conservadors que treguin bilis.

Molt s' ha parlat de aquesta entrevista: los periódichs de Madrid, avuy per avuy no s' ocupan d' altra cosa, discutint sobre si la senyora va cridarlo ó sobre si 'l general va anarhi expontáneament.

Lo cert es que quan se retirava, las personas reals van apareixer en un balcó saludantlo afectuosament.

—Voldría saber—preguntava un amich meu—sia aquest balcó es molt alt.

—¿Per qué?

—Senzillament: suposat que per aquest balcó tiran á n' en Cánovas al carrer: ¿s' estrellaria ó no s' estrellaria? Aixó depén de l' alsada.

¡Lo balcó del Palau Real!... No 'n té poca de importancia!... Un balcó que passará á la historia d' Espanya.

De moment, D. Antón, no ha manat encare tapiarlo; pero no duptin que ho farà si massa l' apuran.... ¡A n' ell que no 'l punxin, porque té malas bromas!...

Ben clarament ho revelan las manifestacions de La Epoca. La reina regent ha reiterat al govern la seva confiansa. La reina regent vol que se sábiga y que 's fassa públich que la real familia va sortir al balcó per casualitat, y quan se figurava que 'l general Polavieja ja era lluny, sols que aquest va entretenirse á menjar alguna cosa, y naturalment, al sortir, va trobarse á la familia real al balcó. La reina regent, en fi, vol que consti que 'ls cambis de ministeri s' efectuhin directament, y per medis estrictament constitucionals.

Y tot aixó ho fa públich D. Anton, porque la reyna regent li ha exigit.

D' altra manera... que havia de dir ell, un home tan modest, tan humil, tan respectuós, aquestas cosas!...

¿Volen que 'ls siga franch?

Donchs confesso que l' arribada del general Polavieja á Madrid, comensa á agradarme.

Casi m' agrada tant com aquells célebres rigodóns que van produhir un día la cayguda del general Narvaez.

Encadenant las cosas, no sería tan difícil demostrar que 'l sarau que va comensar ab aquells famosos rigodóns, va terminar felisment ab los liancersos de Alcolea.

P. K.

CASSAT AL VOL EN LA PORTA DE LA PAU

L' altre dia quan passava lo catòlich general per sota l' arch triunfal (?) aqueix diálech jo escoltava:—¿Qu' es lo que miras Cabot tan enfabat?...

—Ola March!... Home 'm mirava aquest arch que no está acabat del tot... ¡Cosa extranya en nostra terra! —¿Y per aixó t' amohinas? —Tampoch ell á Filipinas ha acabat del tot la guerra!...

AGULETA:

6138

EN TRE les moltes idees oportunes que l' eminent republicà Sr. Labra ha anat escampant en son viatge de propaganda per Catalunya, n' hi ha una que l' aném á reproduhir, puig la estimém atinadíssima.

Parlant davant dels republicans tarragonins de la insensata divisió que alguns s' empenyan en sostenir, respecte al exclusivisme de determinats procediments, digué:
«Es verdaderament infantil l' indicar al adversari l' procediment que s' ha de usar pera combatre'l i ven- ce'l.»

En efecte. Y casi pot assegurar-se que la monarquia se sosté á Espanya, gracias á las criaturadas dels que s' empenyan en jugar ensenyant las cartas.

Aixó ja no es fer la revolució: aixó es fé l' burro.

Dono l' enhorabona al Sr. Sol y Ortega per haver re- nunciat al acta de regidor.

Als cacichs que no contents ab distribuir las plas- sas de concejals entre 'ls seus amichs, realisant tota mena de trampas y tupinadas, portan el seu atreviment fins á triar als candidats de las oposicions, no hi ha al- tra manera de contestarlos que tirantlos'hi las actas pels nasos.

Una vegada més los republicans hem de dir:—Val mil vegadas mes honra sense regidors, que regidors sense honra!

En un mateix consell de ministres s' han adoptat dos acorts importantíssims.

Primer: crear un bisbat auxiliar en l' arxidióccesis de Valladolid.

Segon: suprimir la indemnació que disfrutavan los empleats de telégrafos.

Bravíssim!
Las cosas bonas s' han de fer á parells.

Sobre l' sueldo de *La Epoca* á que s' refereix l' arti- cle del present número, no hi ha dupte qu' es un escrit que farà *época*.

Segons opinió de un eminent republicà, D. Anton no sols ha procedit com un polítich poch acostumat al mando, sino com un caballer que deixa en ridícul á una senyora.

Ell sí que no s' hi enfunda ab aquestas cosas. Contenta la seva Quimeta, content tothom.

Ha mort á París, casi en la miseria, en una modesta casa de dispesas, D. Isabel Fernanda de Borbón, que era la filla gran del difunt infant d' Espanya D. Fran- cisco de Paula, duch de Cádiz.

A pesar del seu parentiu ab la familia real, ningú va auxiliarla en la seva malaltia.

Veritat es que professava idees adelantadas, fins al extrem de haver sigut enterrada civilment.

Vels'hi aquí una Borbón que no deixa de serme ex- traordinariament simpática.

Que ha desembarcat en Sanguily á las costas de Cu- ba... que no es cert que haja desembarcat.

Que la noticia es oficial: que la noticia oficialment se desmenteix.

Sempre lo mateix: la premsa noticiera á tres quarts de tretze, y l' govern una mica mes enllá, ó siga á tres quarts de quinze.

Bé y qué?
Que 'n Sanguily desembarqui ó deixi de desembar- car, lo mateix té.

La guerra no s' acabarà porque 'n Sanguily se 'n va- ji á Cuba ó s' quedi als Estats Units.

La guerra durará mentres Espanya tingui 98 mi- l'ons y mitj de duros anuals que costa l' sostenirla.

Perque ab la guerra com ab tot, avuy com avuy la qüestió son quarts.

Dimecres va morir D. Anton Quet, á l' avansada edat de 72 anys.

Lo Sr. Quet era un digníssim catedràtich de la Fa- cultat de Farmacia de Barcelona, y un republicà de tota la vida.

En l' actualitat desempenyava la presidencia del Di- rectori provincial del partit republicà nacional.

Ens associém de tot cor al sentiment qu' embarga á la familia del difunt.

Se parla de concedir un ample indult als cubans, no sols als detinguts per sospitosos, sino á aquells altres

que han pres una part activa en lo moviment insurrec- cional, inclús als incendiariis.

Fet y fet aixó es lo que correspon. Los súbdits es- panyols no han de ser de pitjor condició que 'ls yankees.

Y á propòsit del indult.

Desde l' mes de Agost están covant en la presó de Barcelona, entre altres individuos, los periodistas se- nyor Bas y Socías y Bó y Singla, complicats en la cau- sa que s' está seguint á conseqüencia de unas fullas que han sigut consideradas com á sediciosas.

Ni l' Sr. Bas ni l' Sr. Bó, segons noticias, tenen en aquest fet una participació directa y conscient. Y no obstant, segueixen devorant las amarguras de una pre- só preventiva que va convertintse en interminable.

Ara bé: si s' concedeix un ample indult als cubans, fins á aquells que han fet armas contra la mare patria, fins als que han passejat per l' isla la teya incendiaria gestará fora de rahó demanar l' indult de dos pobres periodistas que ni s' han sublevat, ni han fet sublevar á ningú, ni han robat, ni han incendiat, ni han comés crim de cap mena que 'ls pugui fer abaixar la cara da- vant dels seus conciutadans?

Estarém á veure fins ahont arriba la generositat del govern.

D. Anton no s' apura per res.

Quan li va malament un plan, n' adopta un altre per contraposat que siga al primer. Aixís, del sistema de la guerra ab la guerra se 'n ha anat en un santiamen al sistema de la pau per medi de las reformas.

Los sagastins se queixan de que quan fracassa no abandoni l' poder.

Y diuhen:—Mestre, en política no es lícit girar l' es- patlla als principis de un partit, adoptant els del ad- versari.

Pero D. Anton contesta:

—Tarifa vella. Quan vaig assurem á menjar, vaig disposar que 'm pareessin dos taulas, l' una al davant y l' altra al darrera. Aixís quan me canso de l' una 'm gi- ro de cara á l' altra, y trobo que tenint gana tots los principis son bons.

CARTAS DE FORA.—*Amposta*.—A pesar de las ventafas que la Junta del Cens va concedir als carlins en las intervencions de las mesas, verificadas las elecciones no van poder reunir mes que 22 vots, quedantse sense *faixa de respecte* y sense *silló per sentarse*. La victoria ha sigut pels lliberals y 'ls republicans. Per lo tant encománise á Sant Carlos Burro-sen.

Ulldecona.—Es imposible descriure las malas arts á que ha apelat la faramalla carlista ab lo deliri de agafar pel mànec la paella municipal. Corrompent vots, corrompent y amenantant han lograt sortirse ab la seva. Una especie de ron- da nocturna armada de garrots intimidava als honrats vehins que no estaban disposats á vendre's. Han jugat donchs els oros, las copas y 'ls bastos. ¡Lástima que en castich de tals atrocita- tats, no jugui l' espasa de la justicia!

Vilofranca del Panadés.—A pesar de las tretas de tots los partits monárquichs coaligats inclús los catalanistas de se- cá contra la candidatura republicana: apesar de las amenazas y coaccions que feren alguns als honrats treballadors que d' ells depenen, de 13 regidors que devian elegirse, 'ls republicans ne guanyarem 5. Ab tot tractaren de tacar l' honra immaculada del nostre bon amich Isidro Rius, suposant que havia entrat en connivencias ab los monárquichs. L' aludit, davant de tal in- famia, ha publicat una fulla que ha deixat als calumniadors sense paraula, y á major abundament ha retat á qui tingui bé atacar lo que acudi á un meeting públich, que ha de tenir lloch aquesta mateixa senmana, sempre que l' nostre Borrego no 's negui á concedir lo corresponent permis, que bé podria ser que sent com es tan aficionat á cassar mussolas de nit, volgués que tot se quedés á las foscas.

OBERTURA DE LAS CORTS

PRIMERA SESSIÓ

Las tribunas, atestadas; els banchs totalment farsits de representants vestits ab casacas arrugadas.

Puja al tablado un senyó, parla un rato als de la dreta y agafant la campaneta,

¡drineh! ¡drineh!—S' obra la sessió.

CANOVAS:—Senyors... (*Murmulls al banch dels independentes.*)

Don Anton s' encasta els lentes casi bé dintre dels ulls.)

Senyors: ab la calma al rostre y tranquil com el primé, convensut de que ho faig bé, me presento al davant vostre.

Ja heu vist ab quina soltura y ab quin tacto més felis hi tret al pobre país del seu carrer d' amargura.

¿Cuba?... Aviat no més hi haurá quatre partidas mesquinas.

¿Filipinas?... Filipinas donan ja gust de mirá.

Passajéu de dreta á esquerra la vista. ¿Qué hi ha? Explendors.

¿La guerra?... Pero, senyors, ¿quí hi pensa avuy ab la guerra?

Crech, donchs, que ben penetra

de que ja no s' pot fer més, el respectable Congrès se posará al meu costat.

—¡Sí!—¡No!... (*Escándol, confusió: pitos, flautas, campaneg;*)

el Saló sembla un safreig, no més hi falta l' sabó.)

UN.—¡Aixó es una impostura!

UN ALTRE:—¡Es engallinarnos!

UN ALTRE:—¡Es volguer taparnos els sentits ab confitura!

—¡Jo l' vot no l' dono ni l' vench!

—¡Abaix aquest gata-maula!

—¡Jo demano la paraula!

—¡Donchs jo desde ara la prenh!

(*Mientras la sala retrunya, el monstruo seu y reposa.*)

Per fi l' President s' imposa á forsa de cops de puny.)

—¡Ordre, silenci, senyors!

¡Aixó ha estat un mal entés!

¿Per ventura s' ha dit res que motiví aquests furors?

Posémnos tots en lo just y no aném á la tremenda...

¡Ordre!... L' ministre d' Hisenda pot dir lo que tingui gust.

(*Alzantse y Llegint:*)—Aument de drets y contribucions; empréstit de mil milióms;

impost sobre l' sol y l' vent; un dret per poguer ser pare, un dret per tenir rebost, y finalment, un impost per portá 'ls ulls á la cara.

—¿S' aproba? (*Ab gran magestat, s' aixeca l' senyor Sagasta.*)

—¡Basta ja d' abusos, basta!

¡Visca la moralitat!

¿Qué pretenéu? ¿Qué aprobém las vostras proposicions?

¿Aixó volén, bons minyons? Está molt bé... ¡Ho votarem!

Pero que quedi sentat desde ara y en tots moments que no acceptém gens, gens igit de responsabilitat.

(*Cris, aplausos. La fusió rodeja al jefe inmortal.*)

El president molt formal.)

—Senyors, s' alza la sessió.—

(Don Práxedes, mitj rihent se gronxa, fent una plepa.)

Un crida: ¡Viva la Pepa!

y en Moret respón: ¡Muy bien!

En Gamazo y en Montero parlan baix y ab cara seria,

en Cos fulleja l' Iberia, en Pidal busca l' sombrero, en Maura s' corda un elástich ajudat p-r un porter...

y l' públich se 'n va al carrer aburrít y mort de fástich.)

C. GUMÁ.

FRACÁS

y! Respirém... Tot alló de la dictadu- ra, gracias á Den, no ha sigut res.

Per xó, mal m' está l' dirho, lo qu' es jo ja m' ho maliciava que la manio- bra acabaria en punta.

Quan vaig veure 'ls plans dels que portavan la batuta, desseguida hovaig pensar:—¡Pasterada!

Aquesta gent, á la quenta, tenían la recepta per fer bunyols: «Agafas una paella, hi tires la pasta, fregeixes, y ja tens el bunyol fet.»

Y s' van creure que 'ls dictadors se feyan de la mateixa manera.

«Agafas un arch de triunfo, hi passas al general per sota, cridas ¡viva!... y ja tens fet el dictador.»

No senyors, d' aquest modo no més s' hi fregeixen bunyols. Per xó es un bunyol lo que 'ls ha sortit.

El dia avans de l' arribada del fulano, els directors del tinglado no hi veyan materialment de cap ull.

Per ells, el cop era segur, infalible; lo que s' diu *fabas contadas*. Arribar y moldre... ¡y viva la inquisición por dentro y por fuera y per tot arreu!

El plan era net y llis com la palma de la mà.

Cinch minots després d' haver desembarcat el general, s' abo- lirien els teatros y salas de ball y s' declararia l' rosari gratuit y obligatori.

L' home s' faria cárrech del mando, prenentse possessió en els claustres de la Catedral, davant per davant del surtidor del ou com balla, y desde aquell moment la dictadura quedaria es- tablerta y l' país convertit en una bassa d' oli... de llantia.

¡Quin desengany!... Vingué l' home, agafaren la paella... dich, l' arch de triunfo, dongueren el ¡viva! sacramental... y res ¡ni un alma! El dictador no ha resultat. Y no resultant el dictador, tot alló del rosari, de l' inquisición y del ou com balla, tot s' ha tornat aygua-poll.

Francament, encare que 'ls manipuladors de la cosa no 'm son gayre simpátichs, els juro que l' sentirlos avuy enterneix de serio.

¡Quina manera de lamentarse y de posar lo crit al cel... y la ma al porta-monedas!...

¡O' aixó plora la criatura, d' aixó! Si l' fracás els hagués sor- tit de franch, encare menos mal. Lo que 'ls empipa es els quar- tos que 's costa.

—¡Teniu!—diu que diuhen, aixongantse un parell de llégrimas que, donada la situació, forsosament han de ser amargas

—¡aixequéu archs, gastéuvs un dineral en fustas, canyas, guix y fil d' empalmar... total per trobarvos al cap de-vall sense dictador... y ab una pila de pessetas menos!

Ah! No: si jo fos d' ells, un'altra vegada no obrarian tan de lleuger. ¿Archs per endavant? Ni 'ls mls.—Primer, que 'ns douguin el dictador—diria:—toquéu y toquéu. Quan lo del dictador sigui segur, llavors li aixecaréu l' arch.

Perque, naturalment, ¿qué 'n ferán ara 'ls pobres, d' aquell empantano? ¿Abont s' ho fican ara alló?

S' assegura—y dono la noticia ab totas las reservas—que l' ulterior destino que al desventurat arch ha de aplicarse, es la única cosa que avuy preocupa als directores del xibarrí.

Desmontarlo, troban que seria afegir al perdut, y la comissió, després dels disgustos passats, no está per mes gastos.

Deixarlo abandonat, els dolen l' ánima, y per altra parttemen que fentho aixís, aviat estaria plé de cartells de la plassa de toros y dels cafés cantats.

¿Com arreglarho, pues? Si han de seguir el men consell, la millor manera de sortir del apuro es anunciar l' arch en la secció de vendas dels diaris locals.

Un anunci que poch mes ó menos digui aixís:

ATENCIÓ

•Se ven un arch monumental, construït de draps, canyas, taulons y terra d' escudellas.

•Casi bé no ha servit Ab una mica d' emblanquinada, quedarà l' mateix que nou.

•Preu baratíssim. Se donará á proba.

Estich segur de que publicant aquest avis ab lletres ben grosses y teint la paciència de ferlo insertar uns quants dias seguits, sortiria un ó altre comprador.

¿Qui seria?... ¡Vajan á sapiguerho!

¡Hi ha tants capritxosos al món!... Además que l' arch, com á ben situat, ho es.

Potsé l' compraria la Junta del Port, per guardarhi las eynas de las brigadas

O la Colombría Catalana per instalarhi un colomar modelo.

O la Colla del Arrós per anarhi á pendre café á dalt, els diumenjes al vespre.

O... ¡qué tanta caramada!—si no sortia comprador, podria adquirirlo l' Ajuntament

N' ha comprat tantas de xavacanadas y cosas inútils, que per una més no crech que ningú tingués res que dirhi...

¿Veritat?

FANTÀSTICH.

U de la Fulla referintse á las esperansas que 'ls neos tenían posadas ab en Polavieja, exclamava ab gran frenesí:

—Espanya necessita un sabre com el ja que menja.

Y un que l' estava escoltant, li respongué:

— Un sabre per menjar?... Home arribis al l'orn de Sant Jaume y n' hi vendrán de molt bons, gustosos y baratos.

Se diu que 'ls sagastins, tan bon punt s' obrin las Corts, se proponen atacar al govern ab gran rudesa.

¿Temperaments ardorosos tot justament quan comensa á deixarse sentir la calor? No ho crech, ni que m' ho jurin.

Ja veurán com tot se tornarà horxata de xufias!

Lo rey de Grecia, encare que 'ls turchs hajan donat al seu exércit, la gran pallissa del sigle, no té motius d' estar trist.

Ni ell ha anat á la guerra, ni ha exposat la pell per res. Lo únich que ha fet ha sigut jugar á la bolsa.

Desde avants de rompres las hostilitats asseguraran que va empendre una gran jugada á la baixa, que li ha valgut un benefici líquit de 30 á 35 milions de franchs.

Dat que l' rey de Grecia s' diu Jordi, en lo successiu pot ferse representar en los sellos de correus y en las monedas estirantse l' orella á sí mateix.

**

Una noticia.

Los bolsistas de Barcelona están tan entussiasmats ab aquest rey de las bonas jugadas, que ja no volen ser menos que 'ls catalanistas.

Y al efecte projectan enviarli un missatge, felicitant-lo per la seva bona sombra.

Los jurats de Úbeda que van anar á Jaen á exercir las sevas funcions, faltats de recursos per no abonarse 'ls las dietas que devían percibir, no tingueren mes remey qu' empenyarse la roba pera poder menjar.

Y després dirán que l' Jurat es una institució poch respectable!

Lo govern conservador fá tot lo possible per aumentar lo prestigi dels ciutadans que l' componen. Y á tal efecte, després de deixarlos ab lo ventre buit, procura que al anar á l' Audiencia á fer justicia s' hi presentin en mánegas de camisa.

Un soldat catalá que arribava malalt de Filipinas, al

veuré tants capelláns y tants freres reunits en las intermediacions de la Porta de la Pau, digué: Esquiveu als corbs, qu' encare som vius!

A Chanmartín, poble de las aforas de Madrit, els pares jesuitas hi tenen un convent, qu' está destinat á adquirir una fama extraordinaria.

No fá molts dias un pobre noy que assistia á las clases del colegi, tingué de ser ausiliat á la casa de Socorro á conseqüencia de una grave llesió que tenia al ull, que un Loyola li inferí ab la civella de una corretja, al castigarlo.

Y després dirán que 'ls Pares de la Companyia no tenen corretja!...

**

En lo mateix colegi, últimament, un hermano que s' cuidava de la cuyna, cansat de las tropelias é impertinencias de un pare de la Companyia va perdre l' oremus y tirántseli á sobre, va deixarlo estés, inferintli la friolera de nou punyalas.

Ni que s' hagués proposat metxarlo per rustirlo al forn.

Y aixó passa en la santa casa de uns mestres que fan gala de formar la companyia de Jesús.

Eucare que no diuhen may si la tal companyia es la del pessebre ó la del calvari.

En Polavieja ha escrit una memoria sobre 'l séu mando en las islas Filipinas.

Y sobre 'l séu mando en las islas Filipinas, també l' general Blanco está escribint una memoria.

Es de creure qu' en Primo de Ribera, al deixar l' espasa empunyará la ploma per escriure com los altres dos la corresponent memoria.

Los nostres generals son aixís, quan no poden donar á la patria la terminació de una guerra, li donan memorias.

La següent historia que relata un periódich de Valladolid y reproduheix l' impio *Motin*, sobre ser sumament curiosa, resulta, conforme veurán, molt exèmplar.

Aná una bona dona á cumplir ab la Iglesia, y lo que li diria 'l confessor de tanda es una mica difícil sabe rho; pero 'l fet es que s' alsá del confessorari avergonyida y se n' aná á casa seva enterant del cas al séu marit.

El qual per castigar al Tenorio místich convingué ab un seu amich en que la dona de aquest s' acostés á la garita de las bugadas espirituales, y si l' ensotanat li feya las mateixas proposicions, aparentés acceptarlas mediant l' abono de 80 pessetas.

Tal dit tal fet: allá aná la dona, 'l Tenorio s' descantallá; ella vá desempenyar lo séu paper á las mil maravellas, y convinguts en l' hora, s' presentá ell á la casa y esquitxá las 80 missas.

En aquell moment, quan mes atortolat estava, donant tal vegada mentalment las gracias á la divina providencia per la seva bona sort... apareixen los dos marits garrot en má y li deixan la sotana neta de pols per tota la vida y 'l cos convertit en un verdader concili... completament cubert de cardenals.

Vels'hi aquí una víctima del amor al próxim. O á las próximas.

En l' anunci de uns escapularis benehits pel Papa que s' venen en alguns punts del extranger, s' hi llegeix la següent nota:

«La llargaria de las cintas permet fer baixar l' escapulari fins al ventre. Colocat en aquesta part del cos, fá cessar instantáneament la diarrea.»

¿Quins progressos mes estupendos no está realisant la ciencia médica!...

L' alopatia, l' homeopatia, la hidropatia ensorradas per l' escapularipatia!...

**

Y qui ha de aprofitar aquest invent estupendo més que 'ls carlins lo dia en que s' tirin á la montanya!

Ab lo detente per fora y l' altre escapulari sobre 'l ventre s' estalviarán de enviar á cada punt els pantalons á casa la bugadera.

No obstant, podria molt ben succehir, que á la vista de una columna hasta l' escapulari se 'ls arronsés, y no tocantlos al ventre, diarrea segura!

Teniam 45 almirants. Mes á causa de haverse aumentat l' esquadra ab alguns barcos, se 'n crean quatre mes, y 'n tindrem 49.

Mes que Italia, mes que Fransa, mes que la mateixa Inglaterra, la nació marítima mes poderosa del Univers.

Per cada acorassat, set almirants: set per set, quaranta nou.

Quan tinguém un acorassat més, haurém de dir set per vuit, y 'ns en podrém anar á... cassar guatillas!

L' escena á Galicia. Un capellá pregava devotament ajonollat davant de una imatge, quan vels'hi aquí que aquesta cau del altar y ab una mica mes l' estabella.

De un nyanyo de primera, no va escaparse'n.

Per lo tant ja ho saben los encarregats de fomentar la devoció: apuntin aquest fet en lo llibre dels miracles.

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Cu-si-do-ra.
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—Gente nueva.
- 3.ª GEROGLIFICH.—Per sants un altar.

Han endavinat las 3 solocións los ciutadans P. Arán, Un Ate-neista, Sanpatantúm y M. Cámara: n' han endavinadas 2 Parent Pobre y J. M. Borrich; y 1 no més Pardal mullat, D. Benigno, L' home dels nassos, Un de la Jamaica y Noy de Mieras.

XARADA

La primera es una lletra; la segona també ho es; igual te dich de la tersa: van sempre juntas las tres.

Es igual primera quarta que quarta invertida hu, y cinch-inversa-primer a no 'n vulguis pas tenir tú.

Lo que diré no ho extranyis: Si 'l Total ben bé un no sab, no acertará la xarada, no cal que s' hi trenqui 'l cap.

RAMONET R.

MUDANSA

Caygué la Tot d' un quint pis en lo carrer de Total, y á pesar de tal cayguda sols se vá trencá un caixal.

FIDEL DELFI.

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla horisontal y vertical: barca.—Segona: arbre.—Tercera: nom de pelotari.

CINTET BRUN.

TRENCA-CLOSCAS

ISIDRO PÍ (A) JUMET
ULLDECONA

Formar ab aquestas lletres, degudament combinadas, lo títol de un drama catalá y 'ls apellidos de son autor.

MELÓN CANSADO.

GEROGLIFICH

∴ +
N I
O O
T S

MISTETS DE CASTELLÁ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans F. Ferret y Carreras, Un burot Vilafranquí, S. Riera, Afaita Canaris, J. Romansos, Crach, Noy de Figueras, Respalla, L. Taulé, J. B. Barbé, Un rapa-barbas, Pam, pim, pum, Un Cap de fusta, José M. y R. Pardalet Vilafranquí, Un Trinxeraire de Blanes, J. Aubert M., J. M. de Andreu y M. Carreras Juanols:—In qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans Joan T. Fortuny, Melón Cansado, A. Bonells, E. S. Anglada, Fidel Delfi, J. Valls Clusas, Sogra y Nora, R. de M. Escriv, Pepet Panxeta, Tap de suro Vilafranquí, L' home dels Nassos, Paquito S. L., A. Graitas y B. M. B.:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

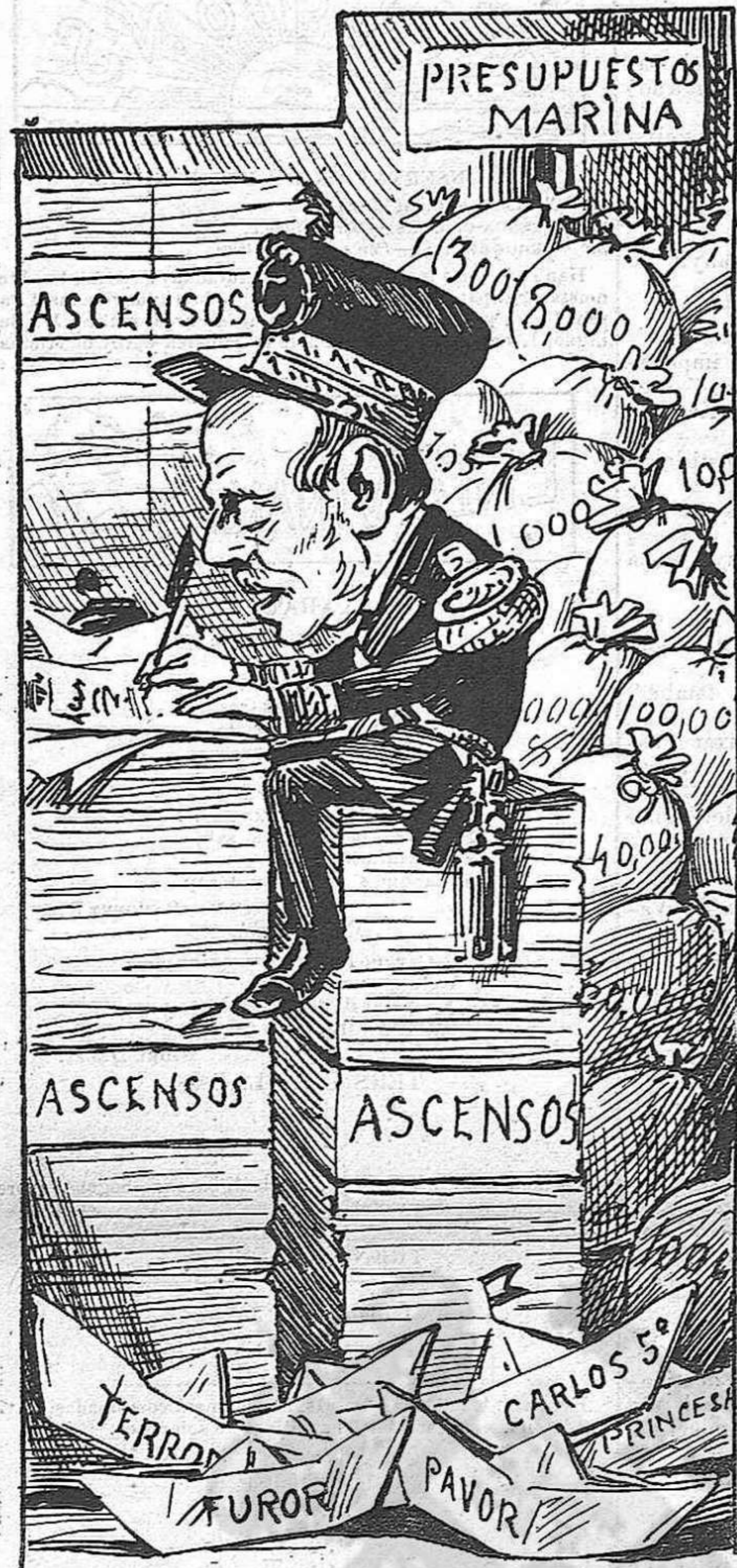
Ciudadá M. C. Vigilant: Los traballs qu' envia están plens d' incorreccions.—Petrus: No 'ns agrada prou.—E. Corribas: Lo únich que podem aprofitar es l' endavinalla.—Dolors Mont: Va be.—M. R. y S. Y. (Barcelona). Es impossible que poguém contreure compromís de publicar l' historia que 'ns contan, sense que obri tot l' original en lo nostre poder, á fi de formar judici.—J. Balaguer Soler: Queda admes lo sonet.—Quimet Borrull: Las dos composicions son poch espontáneas.—Ella Ema: Y la de vosté es incorrecta.—Anton Carrasca: Queda acceptat.—F. Leporace y Ll.: Prou voldriam complaure'l, pero dada la multiplicitat de nostras ocupacions, ens es molt difícil senyalarli hora.—Felix Cana: Lo quanto es massa vell y sapigut de tothom.—J. Pons: L' article no te absolutament cap condició literaria.—F. Carreras P.: Aprofitarém l' epigrama y pare Vd. de contar.—A. G. A.: No va prou bé.—Ruy de Gorch: No 'ns acaba de fé 'l pes.—Pep Miqueta: La poesia esta molt bé: la insertarém.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

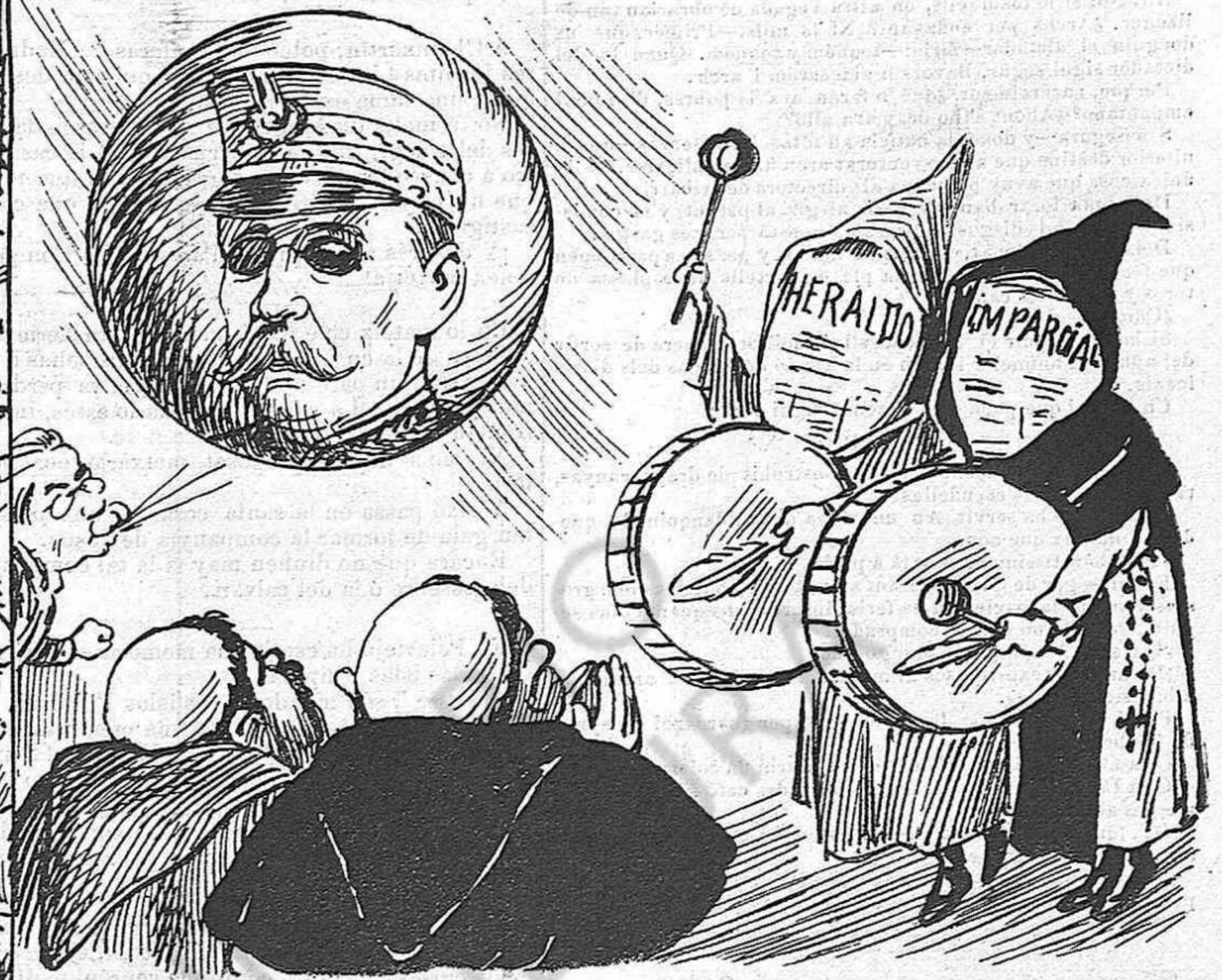
A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

NOTAS DE LA SEMANA

LO MINISTRE MALA SOMBRA.—Tota la séva feyna queda reduhida à donar ascensos y à demanar diners.

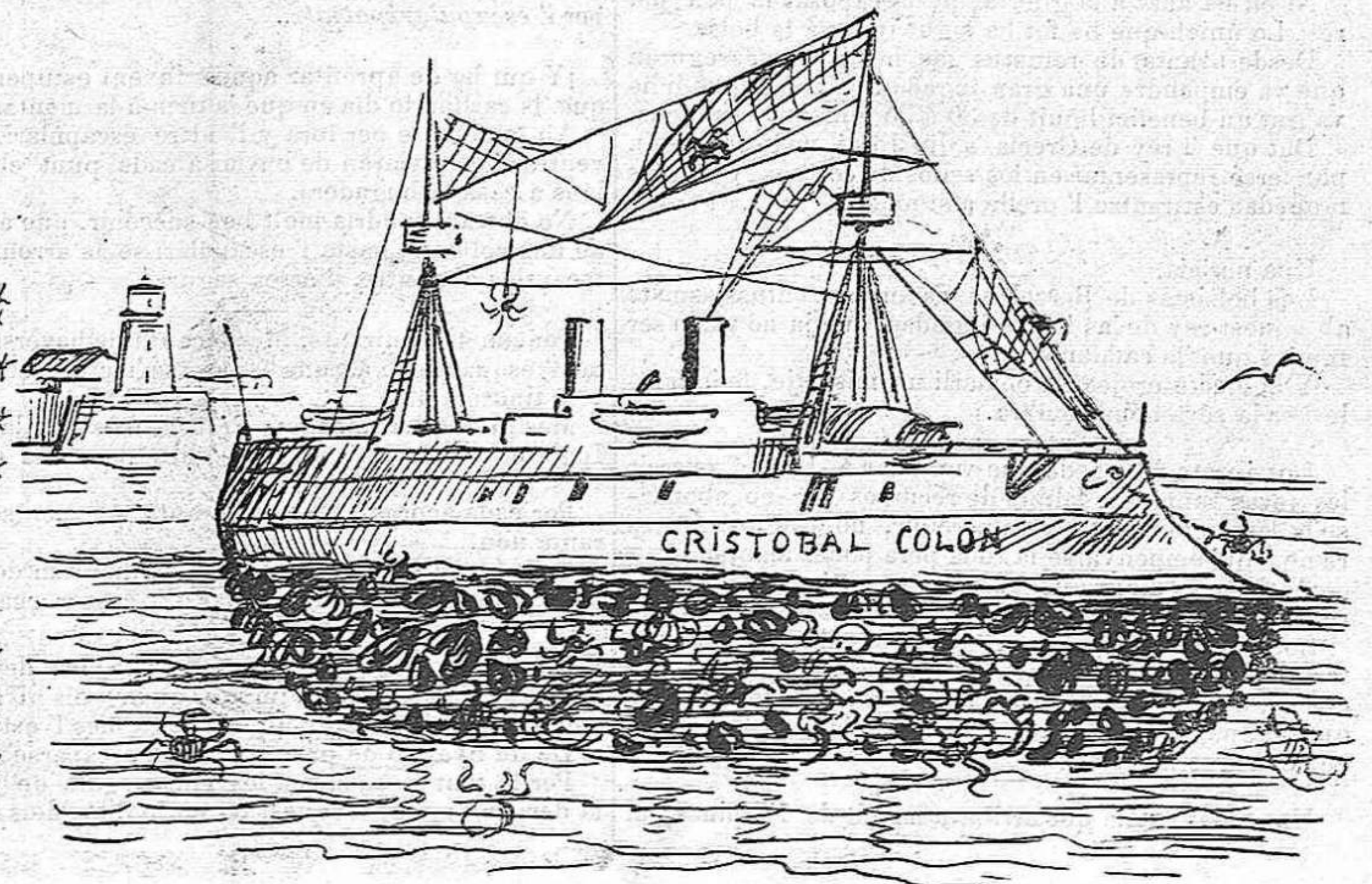
LA PILOTA DE AQUESTS DÍAS.—Ha anat corrent de má en má.—Veyám qui l'aplegará!

DEBUT DELS CLOWNS.—La farsa de sempre.

LO CARNAVAL YANKÉE.—Las bromas y 'ls esbronchs, en aquella terra duran tot l' any.

UNA RIFADA.—De tant temps que s' está acabant, ha criat ja 'ls muscles que 's necessitan per fer un gran arrós à la marinesca.